

VOLÁNÍ TEMNOTY

J. B. ZMEK

Volání temnoty
J.B. Zmek

Vydal Jan Brožíček v Praze roku 2024

Číslo publikace 1

První vydání. Počet stran 175

ISBN 978-80-11-04235-6 (pdf)

ISBN 978-80-11-04236-3 (ePub)

ISBN 978-80-11-04237-0 (Mobipocket)

www.jbzmek.cz

Poděkování

Milý čtenáři/čtenářko, v první řadě bych ti chtěl poděkovat, že jsi zakoupil/a můj e-book. Doufám, že se ti povídky budou líbit a jejich čtení i atmosféru si náležitě užiješ. Dílo, které se právě chystáš číst, jsem totiž průběžně tvořil řadu let (jednu z povídek jsem napsal na vysoké škole, byť ve své nedokonalé a nerevidované podobě) a neméně dlouhou dobu se odhodlával vyjít s ním na světlo. Člověk si zkrátka nikdy nepřipadá dost dobrý a těžko lze hledat ten "pravý" okamžik. První impuls přišel až ve chvíli, kdy jsem dal ke korekturám první povídku osobě, která tento žánr vůbec nevyhledává, a vrátila se mi kromě opravených chyb také nadšená zpětná vazba s tím, že jsem získal novou fanynku. Řekl jsem si proč ne. A tak teď držíš dílo, které jsem stvořil a na které jsem náležitě autorsky hrdý, byť se zde jistě pro mnohé najde spousta nedokonalostí. Ale to již nechám na tobě.

Seznam povídek

Afraid of the dark.....	4
Kdo přivedl prasátka na porážku.....	50
Smrt je jediným východiskem.....	63
V kleci.....	87
Strom z kostí.....	114
Dopis.....	116
Planina.....	120
Jelení vrch.....	129
Víla.....	153
Poslední den na Zemi.....	166

Afraid of the dark

1.

Policejní siréna vyřvávala do nočního ticha a rozléhala se liduprázdnými ulicemi. Katherine se do sebe rychle snažila dostat kafe, zatímco její part'ák Derek jel s plynem sešlápnutým až na podlahu. V domě, ve kterém bylo nalezeno tělo oběti, totiž bydlela i Derekova mladší sestra Joy, a tak se nedivila, že uhání jako o život. Byl viditelně nervózní a čelo měl úplně zbrocené potem. K obavám měl však důvod, protože se před týdnem Katherine svěřil, že jeho sestra nejspíš v něčem jede. Podezření pojal asi dva měsíce zpátky, kdy mu každý večer jeho sestra celá vystrašená volala a nesouvisle drmolila, že ji někdo sleduje, nebo že je s ní někdo v bytě. Ze začátku vyrážel svou malou sestřičku chránit, ale poté, co se její psychický i fyzický stav rychle zhoršil, ji začal podezřívát z toho, že začala něco brát. A jestli něco nesnášel, tak to byli fe'áci. Během pouhého měsíce se přímo před jeho očima z energické mladé dívky stala doslova troska. Vypadala jako bledá, vyhublá zombie, která se jenom ploužila po bytě a nebyla schopná dát dohromady souvislou větu. Sice u ní nikdy nic nenašel, ale to neznamenalo, že nic nebere. Přece jenom byl policajt a na tyhle věci měl čich.

Zastavili před domem. Než se stihla odpoutat, Derek už za sebou zabouchl dveře od auta a utíkal ke strážníkovi hlídkujícímu před vchodovými dveřmi. Čumilů tu sice v tuhle hodinu moc nebylo, ale jakmile se taková zpráva rozkřikne, což v dnešní době bylo otázkou maximálně několika desítek minut, sjedou se sem hyeny z celého města a budou se snažit vyfotit cokoliv zajímavého, popřípadě z někoho vytáhnout alespoň náznak zajímavé informace, ze které vytvoří vymyšlený senzační článek. Je jedno, že se za něj později omluví, jde prostě o to vyvolat senzaci a mít návštěvnost. Seriózní média stejně

v tomhle městě čte málokdo. Každého v Hawk Fieldu zajímají beztak jen skandály, drogy a mrtvoly.

Katherine se k oběma mužům připojila právě ve chvíli, kdy strážník jejímu parťákovi sděloval číslo bytu, kde bylo nalezeno tělo. Bohužel se jednalo o byt jeho mladší sestry a jím to viditelně otřásl. Vyběhli po schodech do třetího patra, kde už jejich kolegové zajišťovali stopy a vyslýchali sousedy. Z bytu právě vyšel detektiv John Kowalski a oba na chodbě zastavil.

„Ahoj Dereku, je mi to strašně líto, ale víš, že tam ani jeden z vás nemůže. Byla to tvoje sestra a s vámi oběma se velmi dobře znala. Případ přidělili mně s Henrym, ale slibuju, že uděláme všechno, co je v našich silách, abychom přišli na to, co se stalo.“

Derek očima plnýma slz hleděl skrze něj a chtěl ho obejít, v čemž se mu detektiv snažil rukou zabránit.

„Byla to moje sestra, do hajzlu!“

„Já vím, ale předpisy jsou prostě předpisy. Kdyby se to domáknul někdo z těch čmucharů, tak náčelníka média ugrilujou zaživa. To snad chceš?“

„Musíš mě tam pustit. Nebudeme se vám do toho motat, ale prostě ji musím vidět. Máš moje slovo.“

„Hele, mrkneme se tam a hned zase jdeme, jasný? Známe ten byt dobře a oba jsme tu byli hodněkrát. Jestli tam bude cokoliv neobvyklého nebo podezřelého, co by s její smrtí mohlo nějak souviset, tak vás na to upozorníme. Může vám to dost ulehčit práci, ne?“ přidala se k němu Katherine.

John se ostražitě rozhlédl po chodbě. Všichni sousedi byli buď s jeho kolegy, nebo ve svých bytech.

„Tak dělejte. Ale jen proto, že to byla tvoje ségra. Někoho jiného bych s tím poslal víš kam,“ spiklenecky mrknul jedním okem a uvolnil jim prostor, kterým oba rychle vklouzli do bytu.

Derek byl za sestrou naposledy před třemi týdny a už v té době působil její malý dvoupokojový byt neudržovaným dojmem. Nyní však připomínal něco mezi skladištěm boxů od jídel z donášky, s plechovkami od energy drinků a

kontejnerem pro vyhazování přebytečného oblečení, které se válelo úplně všude. Lednice zela prázdnotou a ve dřezu bylo naházené špinavé nádobí se zbytky jídla, které se zde povalovalo už při jeho poslední návštěvě. To nebylo Joy vůbec podobné. Vždycky byla posedlá čistotou a nikomu by nedovolila položit si skleničku na stůl bez podtáčku.

Obývacím s kuchyňským koutem prošli do ložnice, kde v posteli leželo její tělo. Bylo podivně šedé a úplně vysušené. Ležela schoulená na boku v embryonální pozici, v ruce měla sevřenou baterku a ve tváři vyděšený výraz. Okolo postele byly rozmístěny kolem dokola lampičky a vyhořelé svíčky. Celá ta scéna působila zvláštním, skoro až rituálním dojmem.

Derek s Katherine se snažili zachytit cokoli podezřelého, ale ničeho, kromě bordelu a podivně rozmístěných světel okolo postele, si nevšimli. Ani známka po tom, že by tady byl někdo cizí. Žádné stopy po zápasu, prostě nic. Nešlo jim to do hlavy.

Vrátili se ke dveřím za Johnem, aby zjistili, kdo zavolal policii. Tu podle všeho uvědomili sousedé, kteří slyšeli křik vycházející z bytu. Dveře se jim ovšem nepodařilo vyrazit, a tak vyčkali příjezdu strážníků. Všichni do jednoho shodně vypověděli, že z bytu mezitím nikdo neodešel, ani do něj nikdo před policisty nevstoupil.

Sešli po schodech dolů do přízemí a vchodovými dveřmi zpět na chladný noční vzduch. Derek si zapálil cigaretu a sledoval novinářské hyeny, jak se snaží procpat svůj fotoaparát okolo stojících policistů v naději, že stihnou vyfotit něco zajímavého. Všiml si několika známých tváří, ale tu, kterou hledal, nikde nenašel. S úlevou dokouřil cigaretu, zašlápl nedopalek a řekl Katherine, že na ni počká v autě. Zrovna když se protahoval okolo strážníka střežícího vytyčený prostor, vynořil se z hloučku Peter Sanders se svými drzými a provokativními otázkami. A to už si Derek myslel, že setkání s ním unikne. Zvláště dnes v to upřímně doufal.

Znal se s Peterem od svých deseti let. Nebyli to žádní velcí kamarádi, ale když vyrůstáte v chudinské čtvrti, kterou River rozhodně byl i dnes, znáte se

téměř s každým ze svých vrstevníků. Všichni tu znají všechny, tak to tu prostě chodilo.

Konflikt mezi nimi však vznikl až v době, kdy se z Dereka stal novopečený detektiv. Peter, který už tehdy pracoval v redakci místního plátku, ucítil svou šanci dostat se k dobrému zdroji u policie. Několikrát se tedy s Derekem přátelsky sešel a doufal, že po pár pivech začne být hovornější, méně obezřetnější a třeba mu omylem vyklouzne nějaká ta zajímavá informace, kterou by pak mohl dobře zúročit. Z Derekovu pohledu samozřejmě nepřicházelo v úvahu, aby se s ním o jakémkoliv aspektu své profese bavil a kdykoliv se snažil Peter stočit téma na práci, podařilo se mu buď ho něčím odbýt, nebo si odskočil na záchod a po návratu hned nahodil zcela jiné téma. Když bylo více než zřejmé, že z něj touto cestou žádné informace nedostane, zkusil to na něj natvrdo postaru. Přes peníze.

Nebylo tajemstvím, že platy u policie nejsou žádné terno. Proto když měli možnost, tak si její členové přivydělávali nejrůznějšími způsoby. Braní úplatků bylo pro některé denním chlebem, jiní zašli i dále. O několika členech protidrogového oddělení se povídalo, že zabavené drogy vracejí přes své dealery zpět na ulici, ale nikdy se jim nic nedokázalo. Ti méně odvážní pak prodávali alespoň informace. Peter doufal, že se mu podaří Dereka přesvědčit ke spolupráci, ovšem dopadlo to úplnou katastrofou. Po pár pivech otevřel téma peněz a prodávání informací a o pár panáků později se mezi nimi kvůli tomu strhla pořádná hádka, která skončila roztržkou a pár stehy na Peterově obočí. Ten podal na Dereka trestní oznámení kvůli napadení. Bohužel si Peter vybral špatný bar, neboť v něm všichni věděli, že je krysa, která by pro peníze prodala i vlastní mámu. Svědci včetně personálu vypověděli, že Peter byl agresorem, který konflikt vyvolal a Derek se pouze bránil. Od té doby bylo při každém jejich setkání ve vzduchu cítit napětí a téměř vždy došlo k nějaké slovní potyčce.

K té se schylovalo i nyní. Lépe řečeno, Peter ji ihned svými dotazy vyvolal.

„Detektive Collinsi, co se zde stalo? Nebydlí náhodou v tomto domě také Vaše sestra? Je ona tou obětí?“

Sanders útočil přímo, ale Derek se nechtěl pouštět do žádných velkých rozhovorů, a tak ho jednoduše odbyl odpovědí, že nemůže sdělovat žádné informace související s vyšetřováním.

Reportér se ovšem s takovou odpovědí nespokojil a když se detektiv procpal mezi všemi a mířil k autu, vyštěkl na něj ještě další salvu otázek.

„Můžete nám prosím potvrdit, že je Vaše sestra obětí? Nebo to mám udělat sám?“

Po poslední otázce se Derek zastavil a otočil zpět k Peterovi.

„Co jsi to řekl?“

„Ptal jsem se, zda nám potvrdíte totožnost obětí, nebo to mám udělat já sám, detektive.“

„A jak byste mohl znát totožnost obětí?“

„Mám své zdroje, ale do těch vám nic není.“

Peter se otočil k hloučku reportérů a fotografů, s rukama roztaženými v mesiášském gestu.

„Ano, slyšeli jste dobře kolegové, obětí je sestra detektiva Collinse. A přesto, že vnitřní předpisy policie jasně stanoví, že detektivové nesmí vyšetřovat a pracovat na případech týkajících se jejich rodinných příslušníků, hle, zde jej máme, přímo na místě činu.“

Peter se začal otáčet zpět k Derekovi, který už rychlým krokem mířil k němu.

„Jaké to je, vědět, že jsi nedokázal ochránit vlastní sestru, Dereku? Jaké to je....“

Poslední otázka zůstala nevyřčená, neboť ji ukončila přesně mířená pravačka, která poslala Petera k zemi. Na vteřinu zavládlo ticho a hned poté se spustila lavina blesků fotoaparátů. Derek se beze slova otočil a odešel se zavřít do auta. Věděl, že to přímo grandiózně posral, ale to zadostiučinění ho hrálo v celém těle. Konečně mu tu klapačku na chvíli zavřel.

Katherine celou scénu sledovala od vchodových dveří a nemohla uvěřit svým očím. Její parťák byl ten nejvyrovnanější člověk, kterého znala a uměl se dokonale ovládat za každé situace. Tušila, že má na toho reportéra pifku, i když

nevěděla proč, ale nikdy by jí ani nenapadlo, že by po něm mohl takhle vystartovat. Všechno, co řekl, bylo za hranou, ale jejich kapitán to zítra určitě uvidí jinak. Bylo jí jasné, že Derek bude suspendován, a možná ho vyhodí na dlažbu.

Práce u policie nebyla pro Dereka jen zaměstnáním, byl to jeho životní úděl a to jediné, co mu v životě kromě sestry zbývalo. Žádná žena, ani děti či koníčky, na nic jiného už nebylo místo. A jako by nestačilo, že dnes ztratil sestru, zítra pravděpodobně ztratí i práci.

Pozorovala, jak Derek odchází do auta, když vtom si všimla muže stojícího na druhé straně ulice, schovávajícího se ve stínu u kmene jednoho ze stromů lemující ulici. Byl oblečený v černém a do obličeje mu díky nasazené kapuci nebylo vidět. Stál tam zcela nehybně a pozoroval nastalý rozruch. Po chvíli vytáhl fotoaparát a začal si fotit Dereka sedícího v autě. To, co se odehrávalo před domem, ho evidentně vůbec nezajímalo.

Sešla ze schodů a snažila se protáhnout hloučkem lidí, kteří se jali ošetřovat Petera. Musela se prodrat i skrz reportéry a fotografy, kteří skočili po své příležitosti. Fotili Petera o sto šest a přetlačovali se o to, kdo s ním jako první udělá rozhovor.

Když se konečně protlačila na druhou stranu, nikdo už u stromu nebyl. Rychle se rozhlédla na obě strany ulice, ale nikde neviděla žádný pohyb. Došla k místu, kde ještě před chvílí stál neznámý muž, když vtom jako by se prudce ochladilo. Od pusy jí začala stoupat pára, vyskočila husí kůže a chloupky vzadu na krku se naježily, až si musela kabát přitáhnout k bradě a pořádně se do něj zabalit, aby se trochu zahřála. Obešla strom kolem dokola a neustále se při tom soustředila, zda nezaregistruje periferním viděním náznak pohybu v okolí. Nikde nic. Jediné, co po cizinci zůstalo, než zmizel, byl otisk pracovních bot v hlíně.

Neměla čas se tím dále zabývat, navíc se určitě jednalo o dalšího z fotografů, který se pouze v příhodné chvíli schoval poté, co si všiml, že se o jeho přítomnost začala Katherine zajímat. Ještě jednou se rozhlédla a vyrazila zpět do

auta za svým partákem, aby se mohli vydat na cestu domů a trochu se vyspat před zítřejším vysvětlováním dnešního Derekovy zkratu.

Kdyby Katherine věděla, že je to jedna z posledních příležitostí, kdy ho vidí naživu, určitě by domů tolik nespíchala.

V následujících týdnech se Katherine a Derekovi otočil život vzhůru nohama. Derek byl suspendován s tím, že na něj Sanders podal trestní oznámení za napadení. Derek na to zareagoval po svém. Řekl kapitánovi, že má jít někam, práskl dveřmi a odešel se zavřít do svého bytu. Se všemi ze stanice přestal komunikovat, vyjma Katherine. S tou komunikaci udržoval, byť jen občas a většinou pouze formou krátkých smsek.

Katherine byla nucena trávit službu v kanceláři a čekat, než jí přidělí nového parťáka, protože do terénu nesměli policisté sami.

Co se týče vyšetřování úmrtí Derekovi sestry, bylo vyloučeno zavinění cizí osoby a v laboratoři neodhalili žádné látky v jejím těle, které by mohly způsobit smrt, ani skutečnost, že by trpěla nějakou chorobou. Vše nasvědčovalo tomu, že si lehla do postele, stočila se do klubíčka a zničeho nic zemřela.

V bytě se také nenašlo nic, co by ukazovalo na příčinu smrti. Jediné, co lámalo vyšetřovatelům hlavu, byl fakt, že všechny žárovky ve světlech byly popraskané a rozvody elektřiny uvnitř zdí byly zcela zničené a nefunkční.

V následujících třech týdnech viděla Katherine svého bývalého parťáka pouze jednou jedinkrát a okamžitě si o něj začala dělat velké starosti. Vypadal, jako kdyby pár dní nespal a jen flámoval. Tváře měl zarostlé a oči unavené. Navíc byl lehce dezorientovaný a ani nevěděl, co je za den. Shodil, dle jejího odhadu, tak 10 kilo a pořádně zestárl v obličejí. Smrt sestry jím viditelně otřásla.

Vždy na ni působil jako tvrdý, nekompromisní chlap, který se s ničím moc nemaže. Teď připomínal zlomeného starce.

Den za dnem utíkal a Derek se stále více nořil do své deprese.

„Ahoj Katherine, prosím tě, můžeš za mnou přijet?“

„Aaaah Dereku, víš, kolik je hodin? Stalo se něco?“

„Jsou všude kolem. Slyším je.“

Derekův hlas se ztišil a přešel až téměř do šepotu.

„Kdo je všude kolem? Dereku, co se děje?“

„Promiň, musíš si myslet, že jsem totální šílenec. A možná mi už trošku hrabat začalo. Přijedeš prosím?“

Katherine byla ráda, že se jí konečně ozval. Sice by byla raději, kdyby to nebylo zrovna v půl čtvrté ráno, ale měla o něj starost, protože od něj pár dní nedostala žádnou textovku.

„Jasně, hodím na sebe něco a hned vyrazím.“

„Díky.“

Jeho hlas zněl unaveně a naléhavě. Katherine doufala, že se Derekovi něco nestalo, nebo nedej bože, že se nevydal za Sandersem sám s nějakým osobním vzkazem.

Rychle si opláchla obličej, oblékla džíny, tričko a koženou bundu. Seběhla dolů na ulici, kde ji do tváře udeřil noční chlad. Bylo cítit, že co nevidět začne tuhá zima. Zastavila u dveří automobilu a její pohled spočinul na chátrajícím komplexu, tyčícím se na kopci za městem. Ve svitu měsíce působil jako tichý strážce, který zpozvzdálí pozoruje své chráněnce. Ale každý, kdo tu žil, věděl, že místo ochrany nabízí pouze smrt.

Big Hall byl opuštěný tovární komplex, kdysi sloužící pro výrobu pesticidů. Pro místní to však byla pouze smutná připomínka tragédie, která se zde před více než 70 lety odehrála. Většina lidí dnes dokonce věřila, že je místo prokleté. V minulosti se pár jedinců pokusilo k místu vydat, ale většinou se vrátili s tím, že v sobě nenalezli dostatek odvahy překonat plot a vstoupit do areálu. Těch pár výjimek, co odvahu našlo, už nikdo nikdy nespatriil.

Katherine nasedla do auta a nočními ulicemi bez provozu vyrazila za Derekem. Cítila, jak je slabá a rozespalá. Párkrát měla co dělat, aby udržela oči otevřené. K Derekovi to bylo sice jen půl hodiny, ale stejně se raději zastavila u benzínky pro kafe, které si vzala ven, aby si na chladném vzduchu trochu vyčistila hlavu. Myšlenky se jí opět stočily zpět k Big Hall, a tak, se zády opřenými o bok automobilu, zamyšleně pozorovala kopce vyčnívající nad městem, na nichž se tyčily budovy bývalého průmyslového areálu.

Přemýšlela, jak se musely cítit všechny ty rodiny, které dodnes nedostaly odpověď na otázku, co se tam vlastně stalo. Co stálo za smrtí téměř patnácti set lidí? Během dospívání se o to místo hodně zajímala a přečetla spousty článků o jeho historii. Věděla, že kdyby nedošlo ke shodě nešťastných okolností, počet obětí mohl být daleko menší. V době tragédie probíhala výměna směn v největší z budov a zároveň v továrně probíhala exkurze jedné z místních základních škol. Vznikla spousta teorií a diskuzí o tom, co se tehdy stalo, ale pravdu se nepodařilo nikdy zjistit. Jediné, co se ví, je, že díky několikadenní silné bouři došlo k mohutnému výpadku proudu, který postihl včetně komplexu také polovinu města. Počasí tehdy bylo prý tak špatné a obloha zatažená, že po výpadku nastala v postižených oblastech tma, jako by byla noc. Po obnovení dodávek elektrické energie se z továrny nikdo nehlásil, a tak byla na místo vyslána jednotka složená z policistů, zdravotníků a dobrovolných hasičů, kteří po vstupu do areálu našli pouze těla všech osob bez známek života.

V pubertě sama několikrát zvažovala, že místo navštíví, ale nikdy se k tomu neodhodlala. Možná to souviselo se strašidelnými historkami, které tvrdí, že těla obětí jsou stále uvnitř a že všichni členové záchranné skupiny buď záhy zemřeli, nebo spáchali sebevraždu.

Vytěsnila z hlavy myšlenky na tragédii, dopila kávu, skočila do auta a vyrazila směrem k Derekovi. Doslova letěla ulicemi města s pedálem přimáčknutým až na podlahu. Sjela z městského okruhu výjezdem na River a po pár odbočeních se dostala do oblasti, kde panovala tma. Zřejmě další výpadek elektřiny, pomyslela si Katherine. Poslední dobou k nim docházelo každou chvíli.

Zaparkovala před domem a během vystupování z auta rovnou prozvonila Dereka, aby věděl, že už je před domem. Měla klíče od domu i jeho bytu, stejně tak jako měl on klíče od jejího. Byli partáci a měli k sobě naprostou důvěru, kterou nenarušil ani jejich krátký milostný románek v minulosti.

Vstoupila do domu a na cestu si svítila telefonem. Opatrně našlapovala na každý schod, a když se doploužila do druhého patra, elektřina opět naskočila. Chodbou se rozlilo jasné světlo, které ji zabořilo do očí. Po chvíli si na něj zvykla a pokračovala až do čtvrtého patra. Žárovka v patře nejspíš dosluhovala, neboť v dlouhých intervalech jen nervózně problikávala. Chodbou s šesti byty konečně dorazila k tomu, který patřil jejímu partákovi. Několikrát zaklepala, ale nedostalo se jí žádné odpovědi, a tak zkusila strčit klíče do zámku. Normálně je Derek nechával v zámku zastrčené a pootočené, ale tentokrát na to asi zapomněl. Vešla do bytu, ve kterém panovala tma a hrobové ticho.

„Dereku?“ zavolala do tmy. „Haló, Dereku?“

Zkusila rozsvítit světlo, ale bez úspěchu, pojistky byly nejspíše vyhozené. Vyndala opět svůj telefon a zapnula na něm svítilnu. Pomalu prošla předsíní do obývacího s kuchyňským koutem, kde našla skladiště prázdných lahví od alkoholu.

„Dereku, to jsem já, Katherine, jsi tu?“

Napnula uši, zda nezaslechne oddechování nebo chrápání, ale jediné, co slyšela, byl vlastní dech a zrychlující se srdeční tep.

Proplouvala skleněným mořem směrem ke dveřím do ložnice, když vtom zaslechla tiché zašeptání. Bylo tak tiché, že nerozuměla jednotlivým slovům. Prudce se otočila směrem, odkud zaslechla slova přicházet a vyděšeně sáhla po své zbrani.

Nic, jen tma. Žádný pohyb.

Zhluboka se nadechla a už si začínala myslet, že si s ní pouze hrají její smysly, když vtom znovu uslyšela zašeptání. Tentokrát však z rohu, ke kterému stála zády. Opět se rychle otočila.

„Kdo je tam? Dereku, jsi to ty?“